

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.009 van 12 september 2018
in de zaak A. 225.870/XIV-37.791**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van Den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 augustus 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 206.672 van 10 juli 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 augustus 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Zoals verzoeker zelf aanhaalt wordt in het bestreden arrest geantwoord op zijn grief betreffende zijn psychische problemen. In de mate dat verzoeker herhaalt dat zijn “psychologische kwetsbaarheid [...] een ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet of minstens in de zin van artikel 3 EVRM [is]”, raakt zijn

uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, werd in de aanvankelijk bestreden beslissing wel degelijk vastgesteld “dat [hij] nog over een netwerk in Afghanistan beschikt” en dat zijn “oom [...] in Kabul [woont] en [hem] reeds in het verleden [heeft] geholpen” en werd de veiligheidssituatie in de provincie Kabul “[g]ezien [zijn] verklaringen met betrekking tot [zijn] herkomst uit Afghanistan” uitgebreid beoordeeld. Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. De vaststelling in het bestreden arrest dat in het district Chahar Asyab, waarvan verzoeker beweerd afkomstig te zijn, 10 veiligheidsincidenten plaatsvonden in de periode van 1 september 2016 tot 31 mei 2017 vindt uitdrukkelijk steun in het administratief dossier. In die informatie vervat in het administratief dossier worden bovendien de districten Kaboel Stad en Chahar Asyab uitdrukkelijk afzonderlijk beschouwd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de vermelde incidenten voor Kaboel Stad tevens het district Chahar Asyab zouden betreffen. Verzoekers grief “[b]etreffende de notie ‘high profile’” is een loutere herhaling van het middelonderdeel dat hij reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd, zonder dat hij zijn kritiek op enige wijze betreft op de concrete motieven van het bestreden arrest. Dergelijke kritiek moet dan ook worden geacht gericht te zijn tegen de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen. Bovendien wordt met het bestreden arrest enkel uitspraak gedaan over het al dan niet aanwezig zijn van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming en werden de door verzoeker geviseerde vaststellingen reeds opgenomen in het arrest nr. 202.722 van 19 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag. Het citaat dat verzoeker aanhaalt waaruit moet blijken dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest van het Franse Asielhof heeft aangehaald, komt blijkens het rechtsplegingsdossier niet uit het middel dat hij tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft ontwikkeld maar uit een “[b]egeleidend schrijven bij een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming”. In het middel dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd, heeft verzoeker enkel aangevoerd dat “[g]elet op het arrest van het Franse Asielhof, blijkt dat de regio Kaboel een ‘conflict related area’ is, waardoor de asielzoekers die ervan afkomstig zijn, nood hebben aan bescherming”. Gelet op

de summiere ontwikkeling van die kritiek en de omstandige motivering in het bestreden arrest met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verder “te motiveren waarom het afwijkt van het oordeel van de Franse rechtspraak” zoals verzoeker voorstaat. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het tweede middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Gelet op wat voorafgaat, is er geen reden om de in het tweede middelonderdeel geformuleerde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf september tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams